

Handelingen 4, 23 e.v.

Het was een achtbaan. Nou ja, dat is een anachronisme. In mijn tijd noemde je het een tempeest; een hevige storm waarbij alles heen en weer en op en neer gaat. Er was ook werkelijk niets normaal in die dagen. Wij waren stil en we hebben geschreeuwd, gehuild en getroost en vooral in angst en spanning geleefd na de dag dat Jezus aan het kruis gedood was.

Alle hoop op Gods ingrijpen in ons land en de wereld was ons uit handen geslagen. En niet eens zozeer door de Romeinen, maar door toedoen van onze eigen leiders. Psalm 55 zegt het al ... waren het mijn vijanden maar, maar nee, 't zijn mijn geloofsgenoten met wie wij samen in de tempel de feesten vierden. Die hadden ons verraden! Kapot waren wij!

En toen die volstrekt bizarre zondag waarop Maria ademloos binnen holde en vertelde dat Jezus niet meer in het graf lag. Dat zij wel een engel gezien had. Dat hij was opgestaan en weer leefde! We dachten dat ze gek geworden was.

Maar ik heb hem op diezelfde dag ook met eigen ogen gezien. Ik kon hem vertellen hoe het mij speet dat ik gezegd had dat ik hem niet kende. Dat ik hem verraden had omdat ik zo bang was. En dat hij toen zei: 'Het is goed. We beginnen opnieuw'.

Die weken daarna. Dan was hij er wel, dan was hij er niet; weer wel; weer niet. Jeruzalem, Gallilea ... 't leek of Hij er altijd was, maar je wist nooit wanneer je hem zien zou.

En wat wordt dat dan gewoon. Hij was dood ... maar hij leeft weer. We praatten, we aten, en hij bleef maar zeggen dat hij binnenkort voorgoed weg zou gaan. Dat geloofde ik dus mooi niet, maar 't werd steeds serieuzer. En toen hij mij zei de kudde te gaan weiden (tegen mij: een visser!) snapte ik wel dat het serieus werd.

Hij had ooit gezegd dat hij de goede herder was die de profeten altijd beloofd hadden. En nu moest ik; nu moesten wij dat gaan zijn. Zoiets als hij dus. Nou ... dat leek mij niet echt vanzelfsprekend. Ik meteen dus vragen wat dat voor mijn maat Johannes betekenen zou. 'Bemoei je met je eigen zaken', zei hij toen.

En opeens was hij er weer. 'Jullie moeten de wereld in om het goede nieuws van Gods liefde te delen', zei hij nu. Ooit had hij ons er op uit gestuurd in Israël. Nu moesten we verder. Wij nog zeggen: 'Hoe gaat het nu dan worden met Israël?' Hij zei alleen maar: 'Laat dat nou maar aan mij over?'

Hij zei: 'Ik zal altijd bij jullie zijn. Ga naar Jeruzalem, daar zal mijn Geest over je komen.' En weg was hij weer ... maar nu leek het voorgoed, want hij verdween niet zomaar, zoals de vorige keren. Nee, net als die keer

dat wij Mozes en Elia met hem op de berg zagen kwam nu ook een wolk – en hij verdween ... uit beeld!.

Over de engelen die we toen zagen praat ik maar niet eens. Je zou het niet geloven. Enfin, wij weer die hele reis naar Jeruzalem maken. 't Was ook bijna Wekenfeest, het dankfeest voor de oogst, dus vreemd was het niet dat wij ons daar weer verzamelden. Gelukkig konden wij altijd terecht in het huis van Marcus' moeder.

Daar hebben wij gewacht en gebeden. En tussendoor natuurlijk gewoon naar de tempel geweest. Dat is gek hoor. Ik bedoel: wachten en bidden, en naar de tempel gaan... en niks echt doen. Niet goed weten wat er, wanneer, gebeuren gaat? Is dit de stilte na de storm of wordt het nog erger en blijkt dit de stilte voor de echte storm te zijn. Geen idee.

Op de grote dag van het Wekenfeest, toen werkelijk alles en iedereen in de tempel was en ook wij ons voorbereidden om te gaan, stormde het in ons huis en zagen we vuur op ieders hoofd. Wij wisten het. Dit was wat Jezus bedoelde toen hij zei dat de Heilige Geest zou komen.

Wij begonnen te zingen. Wij dankten God en holden naar buiten. Daar waren honderden mensen die blijkbaar die razende stormvloed gehoord hadden. Wij vertelden hun wat er gebeurd was. Met wie wij ook

praatten, zij verstonden ons. Ik stond te praten met een Algerijn, en hij verstond mij. En Matteüs met een Griek en die verstond hem.

Ik bleef gaan praten en preken. 'Dit is goed nieuws voor iedereen' dacht ik. 'Wat er ook fout is gedaan en gegaan – God begint opnieuw!' En toen de mensen mij vroegen wat dit voor hen betekende zei ik: 'Begin opnieuw met God!'

Zo zijn wij dagen, weken, doorgedaan. De mensen hingen aan onze lippen. Zodra wij in de tempel verschenen kwamen ze op ons af. Wat een zegen dat ik zoveel jaren leerling was geweest van Johannes de Doper en van Jezus. Alles wat zij gezegd en gedaan hadden viel opeens op z'n plaats. Ik las alle boeken van het Oude Testament met nieuwe ogen.

Eigenlijk was het ook voor mij een nieuw begin. Tegelijkertijd ging het leven gewoon door, alsof Jezus er nog steeds bij was. En de groep van mensen die geloofden dat Jezus er nog steeds bij was groeide met de dag. Chaotisch allemaal, maar wel mooi!

Vaak kwamen wij ook buiten de tempel in kringen bij elkaar en baden samen, aten brood en dronken wijn zoals wij ook met Jezus gedaan hadden. En ik bleef maar uitleggen. We deelden alles met elkaar, zodat niemand zich zorgen hoefde te maken. Er gebeurden wonderen.

Zoals die keer dat we weer naar de tempel gingen en daar Aram zagen liggen. Die lag er al jaren, elke dag en wij hadden hem vaak gezien als wij met Jezus in Jeruzalem waren om de feesten te vieren. Altijd bedelde hij. Nu weer. Ik zei 'Joh, wij hebben geen geld. Wij leven met Jezus Christus. Hij verlost. Je hebt hem zo vaak gezien. Wij geloven dat Jezus wil dat jij op je voeten gaat staan'. Ik weet niet hoe ik het durfde.

Maar Aram stond op; ging lopen, ging springen en danste met ons mee de trappen op naar het hoogste deel van de tempel. Daar mogen alleen de mannen bidden. Daar was hij nog nooit geweest, want mensen met een handicap mochten er niet komen.

Enfin, alle mannen dromden om ons heen omdat ze Aram herkenden. Maar toen kwam ook de tempelwacht en die pakte ons op. Dat wij in het bijna heiligste stuk van de tempel over Jezus spraken was echte ordeverstoring.

Wij zaten in een cel en dachten: 'Dit was het dus. Dit wordt ook ons einde. Eerst Jezus; nou wij'. Het kon ook niet goed gaan – het was zo mooi, wat er na Pinksteren gebeurde. Het leek de nieuwe aarde wel.'

De volgende dag werden wij verhoord. Aram was er bij. Hij vertelde alleen maar dat wij de naam van Jezus genoemd hadden,

en dat hij vanaf toen kon lopen. Ik heb opnieuw uitgelegd dat Jezus de beloofde verlosser van Israël was. Wij zagen de gezichten verstrakken. In de gang moesten wij op de uitspraak wachten. Die kwam heel snel.

Opgelucht hoorden wij dat wij vrij gelaten zouden worden. Maar over Jezus mochten we niet meer spreken, werd er bij gezegd. Wij wisten dat dit de eerste waarschuwing was omdat ze ons als onbenullen zagen; geen echte theologen zoals zij. Een volgende keer zouden wij er minder genadig afkomen. Wij zouden gegegeseld worden, of gedood, net als Jezus. Dat mochten ze met ieder die niet recht in de leer was.

Wij kwamen toch wel heel geschokt terug bij onze mensen. 't Was echt weer even chaos bij ons allemaal. Wij vertelden van het juichende hoogtepunt: Jozef kon weer lopen. Maar ook van diepe wanhoop in de kerker en bij het verhoor.

Toen hebben wij samen vurig gebeden of God de dreiging van ons weg wilde nemen en ons vrijmoedigheid zou willen blijven geven. De aarde bewoog en wij wisten dat God bij ons was. Onze kring bleef groeien.

Er waren zelfs geloofsgenoten die hun huis en land verkochten en de opbrengst bij ons brachten. 'Dit kan helemaal niet; dit mag helemaal niet,' zeiden wij. 'Huizen en land zijn

door God aan jullie gegeven. Hij heeft ons volk niet ooit bevrijd zodat jullie dat weer verpatsen kunnen. Hij heeft het jullie in bruikleen gegeven, en je mag er niet zomaar mee doen wat je wilt.'

'Jawel' zeiden ze. 'Wat wij hebben, kregen wij van de Here, Daarom gebruiken wij de opbrengst ook niet om er zelf beter van te worden. Wij geven alle geld via jullie aan hem terug. Gebruik het om zijn liefde en het nieuwe koninkrijk zichtbaar te maken.'

Dat was spannend. Mag je die eeuwenoude wetten van de Here op deze nieuwe manier interpreteren. Gaat de verlossing door de Here Jezus zelfs zover, dat hij je los maakt van je eigendom om daarmee Gods wereld te dienen?

Het werd nog spannender. Ik zei het al: 'ups en downs'. Jozef kwam. Hij was vanuit Cyprus gekomen om het Wekenfeest mee te vieren. Hij was een Leviet. Hij had dus nog een stuk land in Israël. Dat was logisch. Wie bij de Levietenstam hoorde woonde in een bepaald aantal steden waar hun akkers en weidegronden omheen lagen.

Die mochten ze nooit en te nimmer verkopen. Dat was Gods heilige wet. Gods liefde voor en trouw aan Israël werd generatie op generatie zichtbaar gemaakt door steden en land die bij de Levieten hoorden. Zoiets als dat je weet dat je in Utrecht bent omdat je de Dom ziet.

En Jozef verkocht zijn land. Hij bracht de opbrengst bij ons. Hij zei: 'Ooit stond mijn geslacht aan het begin van ons land en ons volk. Egyptische oudste jongens gingen dood; die van ons volk bleven leven. Maar God zei er bij: dan zijn de Levieten wel van mij – voor dienst aan mij.

Volgens mij hoeft dat niet meer. Israël is niet meer een verlost volk vanwege onze stam. Er is verlossing omdat Jezus is gekomen. Dat moet iedereen weten. Daar mag je het geld voor gebruiken. Ik geef het terug aan de Heer.'

Wij wilden geen chaos, maar toen hij het zo zei gaf dat moed. Het bracht troost in al die spanning. Je bent een bemoedigerd, zeiden wij ... een echte Barnabas. Dan maar tegen beter weten in, tegen wetten van vroeger en oordelen van nu ingaan en vertrouwen op God. Vertellen aan de mensen dat Jezus leeft en dat God met iedereen opnieuw wil beginnen.

Dat verhaal zal ik blijven delen. Maar zeker weten: een rimpelloze watervlakte zal het nooit worden. Storm – eigenlijk een achtbaan. Dat is leven met Jezus.